

Idegenek

nekem hiába mondd
 megbántad hogy ide jöttél
 az az ország
 meg ez sem
 a te országod
 ott
 meg itt
 sem vagy otthon
 nincs címed
 nem megható
 félelmetes
 hogy naponta másként hívnak téged
 egy-egy bérelt mobilszám lehet csak
 a családneved

nekem ne mondd
 bánod
 hogy itt vagy
 mintha bánhatnám
 hogy én
 otthon vagyok

nekem ne mondd
 járhattam volna már ott,
 ahonnan jöttél
 akkor is
 ha nem igaz

nekem ne modd
 rég eldőlt
 néma leszek
 a párbeszédre
 süket
 az irgalomra
 vak
 a halálra

nekem ne mondd
 nem érdekel
 mennyire utállak
 nem érdekel
 mennyire utálhatnám ezért
 önmagam

süket vagyok
 néma vagyok
 vak vagyok

így élem túl

-----
 amit elkövettem

A kívülálló

Az hitted,
te magad vagy mindaz,
ami körülvesz a bimbozó kínok parkjában.

Minden,
ami az éterből rád zuhog.
Azt hiszed,
abból és azért élsz még,
mert szakadatlan átrobognak rajtad,
mintha a hajnali munkásvonatra tévedt
puhány hivatalnok perverz álmain:

az ítéleítdő,
a földrengések,
a halálos balesetek
a gyilkos erőszak,
a bessurranó tolvajok,
a rablók,
a csalók,
a hazugság,
a keserves gyermeksírás,
az idegenek gyanús tekintete,
a benned burjánzó viszolygás.
A ragaszkodás.

Pedig, ami körülvesz,
Ami az éterből rád zuhog,
nem más,
mint az örökös kívülálló
drogként sóvárgott izgalma.
Amit a kamu hit,
az öncsaló hitetelenség,
a szüntelen büntudat vetít...

Mert anya olyan régen nem főz már otthon?
Még régebben nem énekel már virágainak az ablaknál?
És nem gondolja, hogy boldog?
Pedig tudtad:

amikor anya egyszercsak felhagyott mindezzel,
még nem kellett őt pelenkázni.
De attól kezdve, hogy nem volt már meg neked
ő,
neki
(is) csak a bimbozó kínok parkja maradt.

Amíg él...

Úgy temetné el a házat,
a kertet,
játékait,
kedvenc állatait
a barátjait,
a hangokat,
színeket,
illatokat,
a húséget,
minden emlékét,
mint szakítás után a szerelmesek
kölcsonösen lerombolt vágyaikat.
Úgy pakolná sorban egymásra az érzelmeit,
mint a romok alól frissen kikapart holttesteket
rozoga kordékra pakoló,
közönyös halottasok.

Személytelenül,
monoton tempóban ügyködik,
mint a szalagmunkás,
akinek fogalma sincs,
mi készül a jelentéktelen tárgyakból,
amelyeket hajnaltól estig kénytelen kézbe venni.
(És tudja, nem láthatja meg őket soha többé
ugyanúgy.)

Nem tudja még:
Amíg él, csak azt válthatja pusztá látszatra,
ami lesz.
Ilyen egy harmóniát hazudó,
hallhatatlansággal csábító holdtölte
vagy egy alvó madarakat ringató,
álombeli lombkorona...
Csak ilyesmik veszhetnek el úgy,
mire felébred
mint egy véletlenül kitörölt fájl.

■ **Barak László** (Muzsla, 1953): költő, publicista. Legutóbbi
verskötete: *Halálnepper* (2010). Dunaszerdahelyen él.